

вори само за грѣшка — се състоеше въ това, че тѣ не знаѣха съ кого иматъ работа и съ кого да правятъ съюзъ. Съ сръбскитѣ хайдути — да, но съ сръбската държава и държавници — не; съ угнетената маса — да, но съ династията и нейнитѣ възможни орждия — не!

За нещастие Любенъ Каравеловъ не си даваше смѣтка върху тоя въпросъ. Жертва на сръбския радикализъмъ, той изпадна рѣшително въ слабостъ прѣдъ българската революция: той ѝ стана измѣнникъ по съзнание, както всички бивши и настоящи просвѣтители, задачата на които се ограничаваше съ благородното намѣрение да учатъ народа на азбуке, и да продължатъ днитѣ на неговото робство.

Дѣйствително, въ първия день, откакъ се завърши процесътъ на кризата у него, Каравеловъ използва едно неупорядено отъ никого грозно безпаричие. Въстникъ Независимостъ, който е свързанъ съ неговото име и въ който бѣше ангажирана амбицията на цѣла една партия, както и тая на главниятъ му редакторъ, трѣбваше да спрѣ, но подъ единъ благовиденъ прѣдлогъ, който — видимо — прѣкриваше и цѣлата на Каравелова. „Братия българи! — обръщаше се Л. Каравеловъ къмъ своитѣ приятели и неприятели. — Въ продължението на послѣднитѣ петъ години азъ се борихъ за българскитѣ интереси енергически и оставямъ публицистическото поле съ чиста съвѣсть и съ спокойно сърдце. Съ една дума, азъ заплатихъ вече своя дългъ на отечеството си. Работил ли съмъ добросъвѣстно, прави ли сж били моитѣ идеи и полезна ли е била моята програма, — това ще рѣши врѣмето и безпристрастната критика. И така, прощавайте! Азъ съмъ принуденъ отъ самитѣ обстоятелства да напусна своитѣ досегашни занятия. Моля се и на оние мои съотечественници, на които съмъ нападналъ право или косвенно въ вѣстникътъ си напраздно, да ме простятъ. Журналистиката е тежка и неблагоприятна длъж-